

— Да не е Дойна? За нея има пѣсенъ.

— Не е Дойна, не. Тазъ Венда се казвала. Тръгнала, ноше, тъмно... Ама нали дала дума. Пъкъ и може да сж се любили съ Божила. Върви. Часъ ли вървѣла, два ли, стига до чешмата. Забравихъ да ви кажа, че тамъ, до чешмата, има гробъ, казватъ жена излизала ноше, страхуватъ се хората. Тазъ жена идѣла на чешмата, плискала се, миела се, сетне сѣдала на плочата горе и си чешела косата...

Та дохожда момичето до тазъ чешма. Нѣма никой, тъмно, страшно. Дошло то до чучура, плиснало се по лицето, пило вода, па отишло настрана, приседнало и съ сѣ сила забило ножа въ земята.

— Браво! — извика Давидко.

— Добре, ама като рекло да стане, не може. Нѣкой го държи, тегли го. И пукнало се сърдцето на момичето и тамъ умрѣло.

— Уплашило се.

— Уплашило се. Помислила, че оназъ, жената, я хванала и я държи. А то — като забила ножа, забила и престилката си. И не може да стане...

— Гледай, гледай!..

Настѣпи тишина. Бѣше тъмно и не можеше да се види, какво има по лицата на овчаритѣ. Но чичо Митушъ стана да докаратъ други овце съ Митка и, като стана, въздѣхна. Давидко и Петъръ овчарѣтъ излѣха пълнитѣ ве-